

**CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE**

**DECIZIE**

**21 septembrie 2016**

**mun. Chișinău**

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte  
judecători

URSACHE Petru  
NICOLAEV Ghenadie  
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Orbu Ștefan în numele Captarenco Valentina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 aprilie 2016, în cauza penală privind-o pe

**Captarenco Valentina Alexei**, *născută la 23 mai 1949, originară și domiciliată în mun. Chișinău, str-la 1 Molocanilor 15A.*

**Termenul de examinare a cauzei:**

**Prima instanță:** *18.08.2015 – 15.01.2016;*

**Instanța de apel:** *12.02.2016 – 12.04.2016;*

**Instanța de recurs:** *16.06.2016 – 21.09.2016.*

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

**CONSTATĂ:**

**1.** Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 15 ianuarie 2016, Captarenco Valentina a fost achitată de comiterea infracțiunii prevăzute la 201/1 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta comisă nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

**2.** De către organul de urmărire penală Captarenco Valentina a fost învinuită precum că, la 11 mai 2015, aproximativ 17:00, aflîndu-se la domiciliul său amplasat pe str-la 1 Molocanilor 15A, mun. Chișinău, acționînd cu intenție directă a inițiat un conflict de familie pe parcursul căruia a folosit expresii jignitoare și a aplicat violența fizică în privința membrului de familie, soțului Captarenco Mihail, exprimată printr-o lovitură cu cuțitul de bucătărie peste corp, soldată conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1567/D din

03.07.2015, cu excoriații la nivelul abdomenului pe stînga, care se califică ca vătămare neînsemnată.

Tot ea, la 23 iunie 2015, în jurul orelor 18:30, aflîndu-se la domiciliu de pe str-la 1 Moloncanilor 15A, mun. Chișinău, unde locuiește împreună cu soțul Captarenco Mihail, în rezultatul unui conflict verbal, i-a aplicat soțului o lovitură cu o bîta, astfel cauzîndu-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1857/D din 05.08.2015, excoriații la nivelul membrului superior drept, care au putut fi cauzate prin acțiunea traumatică a unui obiect dur contondent, care se califică ca vătămare neînsemnată.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, organul de urmărire penală a reținut că, *în drept*, faptele inculpatei Captarenco Valentina întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 201/1 alin. (1) Cod penal, *violența în familie, adică acțiunea sau inacțiunea intenționată, manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică, soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății, suferință psihică ori prejudiciu material sau moral.*

**3.** Legalitatea și temeinicia sentinței a fost atacată cu apel de către procuror și de către avocatul Saculțan Andrei în interesele părții vătămate Captarenco Mihail.

**3.1. Procurorul** în cererea de apel a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, potrivit căreia inculpata Captarenco Valentina să fie recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii art. 201/1 alin. (1) Cod penal, și condamnată în baza:

- art. 201/1 alin. (1) Cod penal (infracțiunea săvîrșită la 11 mai 2015), la 1 an închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

- art. 201/1 alin. (1) Cod penal (infracțiunea săvîrșită la 23 iunie 2015), la 10 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin absorbirea pedepsei mai ușoare de pedeapsa mia aspră, a i se stabili inculpatei pedeapsa definitivă de 1 an închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis .

Conform art. 90 Cod penal, a-i suspenda executarea pedepsei pe o perioadă de probațiune de 1 an.

În motivarea apelului, acuzarea a indicat că prima instanță eronat a argumentat concluzia privind achitarea în baza art. 201/1 alin. (1) Cod penal, prin faptul că nu toate suferințele fizice constituie componentă de infracțiune, însă doar cele care au rezultat în vătămarea ușoară a integrității corporale și că legiuitorul a condiționat suferințele fizice suportate de cauzarea vătămării ușoare a integrității corporale, iar cuvîntul „soldate” determină această concluzie.

Tot aici, apelantul a remarcat că prima instanță nu a ținut cont că infracțiunea prevăzută de art. 201/1 Cod penal, este o infracțiune materială și pentru încadrarea juridică

în baza acestui articol este suficient să se producă una din urmările prejudiciabilă enumerate în dispoziția acestei norme penale, care în cazul dat sunt - acțiunile intenționate manifestate fizic cât și verbal, care au provocat suferințe fizice, soldate în ambele cazuri cu vătămări neînsemnate, cât și au provocat un prejudiciu moral, exprimat prin înjosirea onoarei și demnității părții vătămate.

Procurorul, a mai indicat că instanța în sentință invocă lipsa de probe, motivând că acuzarea s-a bazat în exclusivitate pe declarațiile părții vătămate, pe concluziile rapoartelor de expertiză medico-legală și pe declarațiile polițiștilor care au fost la fața locului și nu au văzut cele petrecute, fără a lua în considerație declarațiile învinuitei, care a comunicat că s-a apărat, împigîndu-l pe soțul său de lîngă ea și nu a avut intenția de a-și agresa soțul, declarații care contravin rapoartelor de expertiză medico-legală și a declarațiilor polițiștilor, care duc răspundere penală pentru concluzii false și declarații mincinoase. Prin urmare, declarațiile inculpatei au fost considerate de către acuzare, ca fiind o metodă de apărare pentru eschivarea de răspundere penală.

De asemenea, a menționat că la pronunțarea sentinței de achitare, prima instanță eronat a apreciat circumstanțele de fapt care în ansamblu constituie o infracțiune, precum și pe cele de drept care permit încadrarea juridică a acțiunilor cercetate în limitele legislației penale și anume în baza art. 201/1 alin. (1) Cod penal, fapt dovedit prin întreg ansamblu probator administrat și cercetat în cadrul ședințelor de judecată, iar referitor la raportul de evaluare psihologică a învinuitei Captarenco Valentina, acuzarea a considerat că acesta urmează a nu fi reținut, deoarece acesta a fost efectuat după săvîrșirea infracțiunilor nominalizate, cu scopul de a absolvi inculpata de tragere la răspundere penală.

**3.2. Avocatul Salcuțan Andrei în interesele părții vătămate Captarenco Mihail** în apelul declarat a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia inculpata Captarenco Valentina să fie recunoscută vinovată de săvîrșirea infracțiunii prevăzute la art. 201/1 alin. (1) Cod penal, și în baza acestei norme a-i stabili o pedeapsă în limitele sancțiunii prevăzute de această normă.

În motivarea apelului, avocatul părții vătămate a invocat că prima instanță a dat o apreciere eronată probelor, precum și nu a motivat corespunzător respingerea declarațiilor părții vătămate Captarenco Mihail, care a comunicat că permanent a avut conflicte cu soția, în urma cărui fapt aceasta îl înjosește și aplică în privința lui forța fizică, cauzîndu-i suferințe fizice și psihice.

Avocatul a considerat că, prima instanță în motivarea sentinței a indicat că în acțiunile inculpatei lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii, deoarece părții vătămate i-au fost cauzate vătămări neînsemnate, însă nu a luat în considerație, că potrivit dispoziției art.201/1 alin.(1) Cod penal, răspunderea penală survine dacă victimei au fost provocate suferințe fizice, soldate cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății și suferințe psihice. În asemenea circumstanțe, este de ajuns survenirea oricăror consecințe enunțate în dispoziția

art. 201/1 alin. (1) Cod penal, pentru a fi posibilă tragerea persoanei vinovate la răspunderea penală.

Totodată, a menționat și faptul că, prima instanță a dat o apreciere unilaterală probelor, punând la baza sentinței doar probele apărării, ignorând în totalitate probele acuzării care dovedesc cu certitudine vina inculpatei în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 201/1 alin. (1) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 aprilie 2016, apelurile declarate de procuror și de către avocatul Salcuțan Andrei în interesele părții vătămate Captarenco Mihail au fost admise, sentința a fost casată, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit căreia inculpata Captarenco Valentina a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 201/1 alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare, conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei i s-a suspendat pe o perioadă de probațiune de 1 an.

5. Verificând probele administrate pe cauza penală dată prin prisma prevederilor art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel a constatat că inculpata Captarenco Valentina la 11 mai 2015, aproximativ 17:00, aflându-se la domiciliul său amplasat pe str-la 1 Molocanilor 15A, mun. Chișinău, acționând cu intenție directă a inițiat un conflict de familie pe parcursul căruia a folosit expresii jignitoare și a aplicat violența fizică în privința membrului de familie, soțului Captarenco Mihail, exprimată printr-o lovitură cu cuțitul de bucătărie peste corp, soldată conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1567/D din 03.07.2015, cu excoriații la nivelul abdomenului pe stînga, care se califică ca vătămare neînsemnată.

Tot ea, la 23 iunie 2015, în jurul orelor 18:30, aflându-se la domiciliu de pe str-la 1 Moloncanilor 15A, mun. Chișinău, unde locuiește împreună cu soțul Captarenco Mihail, în rezultatul unui conflict verbal, i-a aplicat soțului o lovitură cu o bîta, astfel cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1857/D din 05.08.2015, excoriații la nivelul membrului superior drept, care au putut fi cauzate prin acțiunea traumatică a unui obiect dur contondent, care se califică ca vătămare neînsemnată.

Astfel, instanța de apel a reținut ca fiind întemeiate argumentele invocate de către acuzatorul de stat în cererea de apel, drept urmare au fost admise în totalitate, menționând că prima instanță eronat a ajuns la concluzia că în acțiunile inculpatei nu se întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 201/1 alin. (1) Cod penal.

Instanța de apel, de asemenea a reținut ca fiind întemeiate și argumentele invocate de către avocatul părții vătămate, indicînd că prima instanță eronat a apreciat probele înaintate de către partea acuzării, pe care cercetîndu-le suplimentar a ajuns la concluzia că acestea demonstrează cu certitudine vinovăția inculpatei Captarenco Valentina în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 201/1 alin. (1) Cod penal.

La stabilirea pedepsei instanța de apel a ținut cont de criteriile generale de individualizare, precum și de circumstanțele reale și personale, de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana inculpatei, și astfel a ajuns la concluzia de a-i stabili o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 1 an, iar în temeiul art. 90 Cod penal, executarea acesteia a fost suspendată pe o perioadă de probațiune de 1 an.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Orbu Ștefan în numele inculpatei Captareno Valentina prin care solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței primei instanțe.

În motivarea recursului, avocatul menționează că nu este de acord cu decizia adoptată de către instanța de apel, deoarece aceasta eronat a apreciat probele administrate, și greșit a ajuns la concluzia de a admite apelurile declarate, casarea sentinței primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri de condamnare.

De asemenea, recurentul indică că probele administrate și cercetate de către instanțele de judecată nu demonstrează cu certitudine vinovăția inculpatei, din care motiv prima instanța corect a adoptat o hotărâre de achitare în privința inculpatei Captareno Valentina.

În altă ordine de idei, recurentul menționează că în cadrul cercetării judecătorești nu a fost demonstrată legătura cauzală între acțiunea prejudiciabilă săvârșită de către inculpată și consecințele apărute părții vătămate.

*În drept*, recurentul își întemeiază recursul pe temeiurile prevăzute la pct. 8), 9), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

7. Procurorul a depus referință asupra recursului declarat, menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, cu menținerea hotărârii contestate, deoarece motivele invocate nu sunt aplicabile din punct de vedere a erorii de drept, prevăzute la art. 427 Cod de procedură penală.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, or în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, se reține că potrivit textului recursului declarat de avocatul Orbu Ștefan, în numele inculpatei, acesta invocă drept temei pct. 6), 8) și 12) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs dacă instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; nu au fost întrunite elementele infracțiunii și faptei săvârșite și s-a dat o încadrare juridică greșită.

Însă, în esență recurentul critică în mare parte decizia instanței de apel sub aspectul modalității aprecierilor probelor administrate, care a dus la adoptarea unei hotărâri de condamnare.

Astfel, instanța de recurs ține să menționeze că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, iar aceasta cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la admiterea apelului declarat, casarea sentinței de achitare adoptată de prima instanță, rejudecarea cauzei și adoptarea unei hotărâri de condamnare în privința inculpatei Captarenco Valentina în baza art. 201/1 alin. (1) Cod penal.

Conținutul probelor administrate de către organului de urmărire penală și valoarea lor probatorie a fost reapreciată de către instanța de apel și corect expuse în textul hotărârii judecătorești atacate. Respectiv, temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit de către instanța de recurs.

Cu referire la cele invocate de recurent privitor la chestiunea de apreciere eronată a probelor, menționându-se că instanța de apel nu și-a motivat corespunzător decizia adoptată, dând o apreciere unilaterală probelor cercetate și acordând prioritate doar unor probe, în consecință, ajungând pripit la concluzia de condamnare a lui Captarenco Valentina, în baza art. 201/1 alin. (1) Cod penal, instanța de recurs reține următoarele.

Verificând materialele dosarului, în raport cu criticele invocate, Colegiul penal conchide asupra faptului, că acestea sunt vădit neîntemeiate și reiterează că, procedura de apreciere a probelor, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanțelor de fond. Prin urmare, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că, regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Totodată, Colegiul penal reține că, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii, iar în ceea ce privește criticele recurentului precum că instanța a dat o apreciere unilaterală probelor, dând prioritate

doar unora dintre ele, acestea sunt vădit nefondate, fiind combătute de materialele dosarului și rezultă din textul deciziei adoptate de instanța de apel.

Privitor la cele invocate de recurent precum că, instanța de apel la judecarea apelului declarat nu și-a motivat soluția corespunzător, Colegiul penal menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atîta timp cît sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută și a concluzionat corect că aceasta se circumscrie încadrării juridice menționate în rechizitoriu, potrivit căreia Captarenco Valentina a fost învinuită de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 201/1 alin. (1) Cod penal.

În continuare, din textul recursului declarat, instanța constată că recurentul invocă, la caz, faptul că nu sunt probe care ar confirma prezența elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 201/1 alin. (1) Cod penal, deoarece partea vătămată nu a suferit nicio vătămare în urma presupuselor agresiuni din partea inculpatei.

Sub acest aspect, reieșind din sensul legislației în vigoare, recurentul susține că instanța de apel, la judecarea cauzei, ar fi comis o eroare materială, și anume considerînd că în acțiunile inculpatei se întrunesc elementele componente ale infracțiunii.

La capitolul dat, instanța de recurs nu poate fi de acord cu criticele formulate de mai sus de către recurent, întrucît, reieșind din circumstanțele de fapt constatate de către instanța de apel, dar și de probele acumulate la faza urmăririi penale și administrate la cercetarea judecătorească, rezultă că inculpata Captarenco Valentina a aplicat asupra victimei agresiuni fizice, cît și psihice, ce a determinat apariția urmărilor prejudiciabile suferite de către ultima, fapt confirmat prin rapoartele de expertiză medico-legală nr. 2084 din 11.05.2015 și nr. 1267/D din 03.07.2015, anexate ca probe materiale la cauza penală dată.

Totodată, Colegiul penal, reține aprecierile instanței de apel, care a indicat că prima instanță nu a ținut cont de faptul că infracțiunea prevăzută la art. 201/1 alin. (1) Cod penal, este o infracțiune materială și pentru încadrarea juridică în baza acestui articol este suficient să se producă una din urmările prejudiciabile enumerate la dispoziția acestei norme penale, care în cazul dat sunt – acțiunile intenționate manifestate fizic, cît și verbal, care au provocat suferințe, soldate în ambele cazuri cu vătămări neînsemnate, cît și prejudiciul moral, exprimat prin înjosirea onoarei și demnității în fața copiilor și rudelor.

Tot aici, instanța de apel corect a remarcat că prima instanță nu a luat în considerație că infracțiunea incriminată inculpatei, este o infracțiune specifică, care de cele mai multe ori este comisă în sînul familiei, la domiciliu, și alte probe deseori nu există. Important de

reținut în cazul dat, este că copiii au refuzat de a face declarații, motivînd că ambii le sunt părinți și nu pot lua partea unuia dintre ei, din ce rezultă că careva conflicte între părinți au existat.

Așadar, în contextul celor expuse, Colegiul penal conchide că concluziile la care a ajuns instanța ierarhic inferioară privitor la vinovăția inculpatei în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 201/1 alin. (1) Cod penal, sunt corecte și corespund materialului probator.

În altă ordine de idei, Colegiul penal referindu-se la pedeapsa stabilită inculpatei de către instanța de apel, menționează că aceasta este echitabilă și direct proporțională cu gradul de pericolozitate a infracțiunii comise și cu gravitatea consecințelor survenite.

Astfel, pedeapsa stabilită de instanța de apel, sub formă de închisoare pe termen de 1 an, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 1 an, Colegiul penală o consideră legală, stabilită în conformitate cu prevederile expuse la art. 75 Cod penal, și pasibilă de a atinge scopul pedepsei penale prevăzut la art. 61 Cod penal.

În virtutea considerentelor expuse anterior, constatînd că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de apel în privința inculpatei Captarenco Valentina, nefiind identificată de instanța de recurs prezența erorilor judiciare invocate în recurs, care ar putea servi drept temei de casare a deciziei recurate, Colegiul penal consideră ca fiind neîntemeiate criticile formulate în cererea de recurs ordinar aflată pe rol de către avocatul Orbu Ștefan în numele inculpatei Captarenco Valentina, drept urmare acesta este declarat inadmisibil.

**8.** În temeiul art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

### **DECIDE :**

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Orbu Ștefan în interesele inculpatei Captarenco Valentina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 aprilie 2016, în cauza penală privind-o pe *Captarenco Valentina Alexei*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 21 octombrie 2016.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru